

part X.

Lid versus Pravda

aneb

všechno je jinak

Lazar Lopata

crime analysis of testimony

version 2.01

*Nádherné.
Krásný je tento viditelný svět.
Jak velkolepý sám i ve svých dějích.
My ale, kteří zveme se v něm pány,
zpola jen božstvo, napolovic prach,
nesvedem řádně vznést se ani klesnout
a naše nesourodost plodí svár a chaos prvků.
V pyše, v ponížení soupeří naše chťiče,
zpupná vůle, zvítězí však jen smrt!
A budem tím, co bojíme se sami sobě přiznat.*

MANFRÉD
George Gordon Byron

X. Epilog

Touto kapitolou hodlám uzavřít mé biblické pátrání, anabázi trvající více jak 26 let. Na začátku jsem soustředil pozornost na svědectví o životě a smrti Ježíše. Mým přáním bylo poznat a pochopit, proč Ježíš zemřel tak krutou smrtí, když kde mohl pomohl a nikomu vlas na hlavě nezkřivil. Hnala mne touha přesvědčit se, zda existuje i jiná, vyšší spravedlnost, nebo jen ta naše slepá. Bylo to velmi osobní. Po převratných změnách roku 1989 mne život pořádně skřípnul a já nevěděl proč. Ano, byl jsem člen KSČ a vyšetřovatel VB, ale nic zlého jsem neprovedl, tak proč na mne dolehlo zlo. Poprvé v životě jsem vzal do ruky Bibli v roce 1995 s předsevzetím, že budu dělat to, co umím. Vyšetřovat zločiny. *Že vypátrám, „proč se dobrým lidem dějí zlé věci?“* Ne že bych se považoval za dobrého, ale Ježíš takovým bezpochyby byl! A pokud poznám pravdu v jeho případě, pak mne v životě už sotva co překvapí.

Za deset let jsem napsal několik textů a zcela nezištně je dávám dispozici na <https://www.primlucce.cz>. Můžete posoudit, můj vhled do biblické tematiky. Ať už budete soudit jakkoli, v jednom se zaručeně shodneme. Že to není a ani nemůže být z mé hlavy. Sám o tom totiž nepochybují. Stalo se, při prvním čtení biblických textů, mne zaujal příběh Šalamounův. Když po otci Davidovi zasedl na trůn krále Izraele, v Gibónu se mu ve snu ukázal Hospodin a řekl:

„Žádej, co ti mám dát.“/1Kr 3,9/

David požádal o *vnímavé srdce*, aby mohl spravedlivě soudit lid a dokázal rozpoznat *dobro* a *zlo*. Hospodin ocenil tak prozíravou volbu a krom požadovaného mu dal mnohem víc. To mne inspirovalo natolik, že v každodenní modlitbě k *Otci*, prosím nejen o *vnímavé srdce*, ale i *moudrost* a *sílu* pro dosažení cíle.

Za deset let jsem pochopil nejen, *proč se dobrým lidem dějí zlé věci*, ale rovněž, že jde jen o fragment staršího obrazu, který byl zakryt novou malbou. Nechci nikomu brát stávající obraz *Pravdy a lásky vítězí nad lží a nenávisť, dobra bojujícího se zlem, kde všichni jsme si rovni, tabula rasa, evoluce* a další mantry. Je věcí jednoho každého, který obraz upřednostní.

Bylo zřejmé, že pokud porozumím samému počátku *Stvoření*, pak dokážu pochopit i ostatní biblické texty. Nezatížen zbožností, tradicí či dogmaty, začal jsem odhalovat původní obraz. Touha poznat *Pravdu*, natrvalo soustředila mou pozornost k událostem počátku *Genesis*.

Na shrnutí výsledků celého biblického pátrání by mi bohatě stačil jeden, jediný list papíru formátu A4. Mou snahou však vždy bylo, aby se každý mohl o pravdivosti mých zjištění sám přesvědčit. Proto uvádím, jak jsem k závěrům dospěl, případně co zažil.

Nečekejte, že snad budu ukazovat co je hřích. Každý sám za sebe se musí rozhodnout, který obraz přijme. Zda ten současný anebo původní. Je hřích zůstat věren tradičnímu obrazu, anebo je hřích odstranit jej a poznat ten prapůvodní? To je víc než jen dilema restaurátora!

Při zkoumání počátku Stvoření se nelze vyhnout otázce, jak se to má s LIDMI a ČLOVĚKEM? Při troše pozornosti jsou odlišnosti více než zřejmé. Každý může posoudit.

ČLOVĚK - vytvořen z prachu země a Hospodin mu vdech v chřípí dech život, tak se stal živým tvorem. Životní prostor byl omezen zahradou Edenu, měl ji obdělávat a střežit. Potravou mu byly stromy s plody dobrými k jídlu a rovněž i *strom života*.

LIDÉ - stvoření není výslovně popsáno. Jsou jako muž a žena, určeni plodit se a naplnit zemi, panovat nad vším živým. Za potravu je jim každá bylina nesoucí semena a každý strom, na němž rostou plody se semeny.

Nevidím naprosto nic, co by ČLOVĚK a LIDÉ měli společného, tedy krom *Stvořitele*.

Dlouho to byl pro mne neřešitelný hlavolam. Hledal jsem, kde se jen dalo, ale bezvýsledně. Jako by to pro nikoho ani žádný problém nebyl. Člověk, lidé, dnes je přece každému naprosto jasné, v čem vězí rozdíl. Jde jen o jazykový rozdíl. Taková povrchnost mne neuspokojovala. Až jednou, ten okamžik mám zaručeně zapsán v palubním deníku svého života, mi zčista jasná přišla myšlenka: „*A zeptal ses Bible?*“ Popravdě řečeno, něco takového, mi na mysl nikdy nepřišlo. Otevřu Bibli na počátku Genesis a opravdu, nahlas řeknu: „*Kdy byl stvořen člověk?*“ Kouknu a vidím:

Toto je rodopis nebe a země, jak byly stvořeny. V den, kdy Hospodin Bůh učinil zemi a nebe, nebylo na zemi ještě žádné polní křovisko ani nevzcházela žádná polní bylina, neboť Hospodin Bůh nezavlažoval zemi deštěm, a nebylo člověka, který by zemi obdělával. Jen záplava vystupovala ze země a napájela celý zemský povrch. I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu na východě a postavil tam člověka, kterého vytvořil. Hospodin Bůh dal vyrůst ze země všemu stromoví žádoucím na pohled, s plody dobrými k jídlu, uprostřed zahrady pak stromu života a stromu poznání dobrého a zlého. /Gn 2,4-9/

Bylo zřejmé, jak byl ČLOVĚK stvořen a bylo třeba jen ověřit, který den nebylo na zemi žádné polní křovisko, ani nevzcházela žádná polní bylina.

I řekl Bůh: „Nahromad'te se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!“ A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemi a nahromaděné vody nazval moři. Viděl, že je to dobré. Bůh také řekl: „Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovím rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“ A stalo se tak. Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromoví, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že je dobré. Byl večer a bylo jitro, den třetí. /Gn 1,1-13/

Omyl je vyloučen, šlo o počátek třetího dne. Ten hluboký otřes, nikdy nezapomenu. Rázem mi došlo, že vše musí být jinak, než jsem se celou dobu domníval. V ten daný okamžik, po deseti letech pátrání - byl to šok.

Žádné, že ČLOVĚK byl učiněn na konci šestého dne coby vrchol *Stvoření*! Padlo tradiční přesvědčení, jak vše bylo činěno pro ČLOVĚKA. Právě naopak!
ČLOVĚK byl nepochybně učiněn, aby stvoření všeho mohlo být spuštěno!!

Třetí den stvoření je veskrze jedinečný. Hospodin není součástí *Stvoření*, ale postavením ČLOVĚKA, svého obrazu, do zahrady Edenu se stal ve *Stvoření* trvale přítomným. Poprvé a pouze tento den je hned dvakrát konstatováno, že „*Bůh viděl, že je to dobré*“. Poté co byl ČLOVĚKA postaven do zahrady Edenu a pak i na konci dne.

ČLOVĚK byl první! - jediný!! a po něm už nikdy žádný jiný!!! Přes to prostě nejede vlak!

Přišlo mi to jako projasnění, ale ve skutečnosti jsem vystřízlivěl. Najednou vše začalo do sebe zapadat. Že třetího dne nemohlo být stvořeno nic zeleného, když Slunce, nezbytné pro fotosyntézu stvořil Hospodin až den čtvrtý? No problém. Vždyť od samého prvopočátku bylo světlo, které bylo dobré! Prvotní světlo, o němž není známo nic víc, než že je dobré. Až čtvrtého dne stvořil Hospodin všechna světla na nebeské klenbě,

**aby svítila nad zemí, aby vládla ve dne
a v noci a odděloval světlo od tmy./Gn 1,18/**

Dodnes je vše pozemské pod jejich vládou. Jsou nám víc než jen mírou časů, dnů a let. To si uvědomovali učenci dávnověku dřív, než Mojžíš napsal Genesis. Zkoumali zákonitosti působení nebeských konstelací na pozemské dění a dali základ Astrologii. Ve *Stvoření* je vše přísně logické.

Co, náhoda!? Slušné pojmenování lidskou nevědomost!

Ostatně, v dnešních nemocnicích jsou samí studovaní doktoři, avšak o lékaře zavádíte. Je možno znevažovat astrologa, nikoli Astrologii.

Ale zpět k věci. Hospodinova svrchovanost je neomezená. Podobně ani ČLOVĚK nebyl pod vládou nebeských světél. Dokud neochutnal ovoce ze zapovězeného *stromu poznání dobrého a zlého* nevěděl, že je nahý. Stejně neví nic o střídání dne a noci, neznal zimu ani žár.

Jakmile byl ČLOVĚK na svém místě, pokračoval *Hospodin* s realizací plánu *Stvoření*. Na konci šestého dne pak konstatovat, že vše je *velmi dobré*! Sedmého dne je *Stvoření* ukončeno a zajištěno. A právě po skončení všeho, přichází něco nečekaného.

**I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk
byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“/Gn 2,18/**

Vyvstává otázka, zda Hospodin nepopírá vlastní prohlášení o tom, že vše je *velmi dobré*. Nikoli, evidentně to nesouvisí se *Stvořením*, ale pouze a jen s ČLOVĚKEM. Byl přece v zahradě Edenu sám od počátku třetího až do sedmého dne a samota nebyl žádný problém. Důvod je prozaický, byl trvale zapojen do stvořitelství činnosti. ČLOVĚK netušil, co jej čeká po ukončení *Stvoření*. Že po několikadenní rachtotě přijde trvalá nečinnost. Hospodin to věděl a proto dřív než na to došlo, před ukončením *Stvoření*, přivedl k ČLOVĚKU všechnu polní

zvěř a nebeské ptactvo. Jednak aby je pojmenoval, ale zejména v naději, že se najde pomoc ČLOVĚKU rovná. Nestalo se. Proto sedmého dne, uvedl na ČLOVĚKA mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a utvořil z něj ŽENU PRO ČLOVĚKA. Ten prokázal, že je vybaven božskými schopnostmi. Po procitnutí ihned poznal, že *Hospodinem* učiněná společnice je kost z jeho kostí, tělo z jeho těla. Avšak zatímco veškerou zvěř pojmenoval u ŽENY PRO ČLOVĚKA to nedokázal. A to se stalo Achillovou patou jeho vševědoucnosti.

Představy o ČLOVĚKU mohou být nejrůznější. Já došel k přesvědčení, že v zahradě Edenu plnil roli, nám dnes známé 3D tiskárny. S tím rozdílem, že šlo o 3D tiskárnu s božským softwarem a proto i životadárnou. Vztah ČLOVĚKA a lidí by měl být již dostatečně srozumitelný a mohu přenést pozornost na temnější části obrazu.

Na zločiny a ne jen tak ledajaké. Provinění proti Bohu, *Hospodinu*.

Zločiny všeho druhu jsou dnes jádrem zábavy na většině televizních kanálů po celé dny. Počítačové bojové hry, plné střelení a násilí, patří k oblíbené zábavě dětí i mládeže. Pro mnohé zábava, pro mne více jak 25 let krušné práce policejního vyšetřovatele. Od samého počátku mé anabáze byly první dva biblické zločiny výzvou nejen po stránce profesní, ale i životní. Jen málo kdo nezná příběhy o vyhnání z ráje a zavraždění Ábela bratrem Kainem, bez toho že by kdy Bibli četl. Ale i ti co Bibli četli, vůbec netuší, že ze zahrady Ráje nebyli vyhnáni *lidé*, ale ČLOVĚK a ŽENA PRO ČLOVĚKA. Pro analýzu události je nutno citovat biblický záznam

**Nejzchytralejší ze vši polní zvěře,
kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě:
„Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: »Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.«
Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“
Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči, strom slibující vševědoucnost. Vzala tedy z jeho plodů a jedla, dala také svému muži, který byl s ní, a on též jedl. Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nazí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi /Gn 3,1-7/**

Popis jednání všech zúčastněných je stručný, avšak natolik výstižný, že lze bez problému a dostatečně přesvědčivě, rozvinout obraz celé události a též stanovit odpovědnost každého jednotlivce. A to i bez právní erudice, postačí mít všech pět pohromadě.

Had - potvrzuje svůj zcela mimořádný intelekt. Žádné béčko, mistr! Obsahově lživá, emočně podbarvená, manipulativní otázka, vyjadřující pohoršení nad tím, že Bůh je chce vyhladovět. Pokud by naopak obdivoval, že mohou jíst ze všech stromů, nemuselo by to vyjít. Patrně nevěděl, zda mají vůbec něco zakázáno. ŽENA PRO ČLOVĚKA mu prozradila, co je zakázáno i následky při porušení. Had se nespokojil s tím, co zjistil. Popřel Hospodinovo varování a naopak ji ubezpečil, že se jim otevřou oči a budou jako Bůh znát dobré a zlé. Příznávám, krátce jsem zapochyboval, zda ŽENA PRO ČLOVĚKA byla vůbec podvedena. Neboť se skutečně stalo tak, jak Had sliboval. Otevřely je jim oči a jako Bůh znali dobré a zlé. Vyhnáním ze zahrady Ráje však ztratili přístup k plodům stromu života a tak fakticky propadli smrti. Není pochyb, že ŽENA PRO ČLOVĚKA byla podvedena. Otevřenou zůstává

otázka, kde přišel k tak důvěrným informacím, jaká byla pohnutka jeho činu a co vlastně sledoval?

ŽENA PRO ČLOVĚKA - byla ducha prázdná. *Hospodin* Bůh jí nevdechl v chřípí dech života a tak postrádala vševědoucnost ČLOVĚKA. Byla tak vhodnějším cílem než ČLOVĚK. Nechtěla být jako Bůh, ale ČLOVĚK. Žárlila a záviděla mu jeho vševědoucnost. Zakázané plody nabízely nejen vševědoucnost, ale byly dobré k jídlu, lákavé pro oči. Touha po vševědoucnosti tím byla jen umocněna, až podlehla a jedla. Zavinění je nesporné. Její rozhodnutí, porušit zákaz, bylo svobodné. Namísto aby věřila *Hospodinu*, uvěřila lživému ujištění Hada, že nezemřou. Ano, jistěže měl Had pravdu, nezemřeli hned. Ani *Hospodin* neřekl, zemřete, ale propadnete smrti, pozbudete nesmrtelnost.

Bez sledování dalšího děje by nebylo možno dospět k pochopení toho, za jakých okolností se dopustil zločinu ČLOVĚK. ŽENA PRO ČLOVĚKA byla první, komu se otevřely oči. Poznala, že je nahá a rovněž tak ČLOVĚK. Současně pocítila působení dosud neznámé síly, přitahující ji k ČLOVĚKU. Zažívala silné vzrušení při pohledu na jeho odlišný pohlavní orgán. Zákonitě, vždyť byla vzata z ČLOVĚKA a náležela k němu. S otevřením očí se automaticky spustilo i působení sexuality a tomu odpovídalo i její nemravné chování.

A je tu poslední účastník zločinu.

ČLOVĚK - v předchozím textu je vyloženo o koho jde a jak přišel k ŽENĚ PRO ČLOVĚKA. Duchaprázdná se mu nemohla rovnat. Byla mu lhostejná, současně však i jakýmsi trvalým trnem v patě. Stále jí nedokázal dát jméno. Ale pořád lépe než revnivost dvou vševědoucích, natož nuda.

ČLOVĚK byl přítomen od počátku jednání Hada s ŽENOU PRO ČLOVĚKA. Ihned pochopil, proč nebyl osloven on. Vyběhl by s ním, že by se nestačil divit! Pozorně sledoval, co se bude dít. Záhy pochopil, jak jedinečná příležitost se mu nabízí. Mohl své společníci zabránit v porušení zákazu. Ale to by neviděl, co se stane, až ochutná ovoce ze stromu poznání dobrého a zlého.

Přijde mi, že v zájmu poznání, *potměšilost* spojila vševědoucího s nejzchytralejším /*nejvzdělanějším*/ na účet duchaprázdné.

S napjatým očekáváním sledoval, k čemu dojde, až ŽENA PRO ČLOVĚKA okusí zakázané plody.

A ono nic!

Neviděl žádnou změnu. Jen její chování se stalo odporně dotěrným. Vysvětlení, že jsou přece oba nazí, vůbec nechápal. Přes stálé naléhání se nedočkal žádného uspokojivého vysvětlení. Taky co mohl od duchaprázdné očekávat. Cloumal s ním vztek, umocňovaný stále vtíravějším chováním jeho společnice. Vrcholem bylo, když se začala smát.

Pochopil!

Smála se jemu, vševědoucímu!!

Neboť ona, duchaprázdná, věděla něco, co on ne.

To byla ta poslední kapka.

Pohnut mocným vztekem přijal podávané zakázané ovoce a jedl. Otevřely se mu oči a rovněž poznal, že jsou oba nazí. Prožil obdobné pocity jako ŽENA PRO ČLOVĚKA. Pohledem na její nahotu s neřestným chováním byl naprosto konsternován. Poznání, jak nehledíc na jeho vševědoucnost, dokáže sexualita s neznalým pořádně zamávat. Situaci zachránil, když přikázal, aby si jako on spletla fíkové listy a zahalila své pohlaví.

Než postoupím, uvedu ještě následný okamžik, příchod *Hospodina*.

Tu uslyšeli hlas Hospodina Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku. /Gn 3,8/

Nad touto větou vždy ztrácím řeč i schopnost jakkoli vyjádřit obdiv nad biblickým stylem podávaných informací. Jediná krátká věta a přitom množství zásadních informací, které lze dále rozvíjet. Posuďte sami ...*uslyšeli hlas*... aktivoval se jim sluch, ...*za denního vánku*... tuplovaná informace, *viděli* denní světlo, *cítili* vánek. S otevřením očí byl aktivován i sluch a hmat. Beru-li v potaz dobu vzniku textu, před více jak 3500 lety, nemám slov. Ostatně po 26 letech jsem nabyl přesvědčení, že přes množství těch, kteří biblické texty psali, má celá Bible jen jednoho moderátora a redaktora. Tož tak.

Celkový obraz události prvního zločinu je celkově vymezen. Zajisté se nabízí řada otázek jako, kde se vzalo zlo? Vždyť i Had byl součástí *velmi dobrého* stvoření. Jde teprve o první zločin a nechci se s hodnocením ukvapit. Nicméně jedno bych měl. V knize Jób, je pronesl *Hospodin*, v nočním snu, k Elífazu Témanskému:

**„Pošetilce zabíjí vztek,
žárlivost usmrcuje prostoduché.“ /Jb 5,2/**

Po mém soudu jde o „*zlatý klíč*“ na analyzování lidského jednání. Je čas přesunout pozornost ke druhému zločinu.

I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina. Tu řekla: „Získala jsem muže, a tím Hospodina.“ Dále porodila jeho bratra Ábela. Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal zemědělcem. Po jisté době přinesl Kain Hospodinu obětní dar z plodin země. Také Ábel přinesl oběť ze svých prvorozených ovcí a jejich tuku. I shlédl Hospodin na Ábela a na jeho obětní dar, na Kaina však a na jeho obětní dar neshlédl. Proto Kain vzplanul velikým hněvem a zesinal v tváři. I řekl Hospodin Kainovi: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ I promluvil ke svému bratru Ábelovi...Když byli na poli, povstal Kain proti svému bratru Ábelovi a zabil jej. /Gn 4,1-8/

Informací o tomto zločinu je žalostně málo. Jen jediná věta nás informuje o tom, co se stalo. Že Kain povstal proti Ábelovi, zabil jej a došlo k tomu, když byli na poli. Nic víc. Ale neztrácejte naději. O to větší pozornost je třeba věnovat všemu, co zločinu předcházelo. Narození Kaina je veskrze jedinečná událost. Stalo se, jak řekl Hospodin ŽENĚ PRO ČLOVĚKA při vyhnání ze zahrady Ráje. Syny budeš rodit v utrpení. Ne děti, ale syny!

Poté, co se jim otevřely oči, dokázal ČLOVĚK konečně ŽENU PRO ČLOVĚKA pojmenovat *Eva*. Coby vševědoucí poznal, že jen *Eva* bude dávat život potomkům rodové linie ČLOVĚKA. Adam se dožil 930 let a krom tří synů s *Evou* zplodil další, nejmenované, syny a dcery. Ti však pocházeli ze spojení Adama s dcerami lidskými. Jen při tomto páření mohlo dojít k narození dcery ČLOVĚKA. Lze o tom dále rozmýšlet, já jen připomínám, Adam byl svým původem a dispozicemi naprosto všem vysoce nadřazen.

Byl to NADSAMEC!

A to do slova a do písmene.

Po narození Kaina Eva oznamuje, že získala nejen muže, ale i Hospodina. Víme, jak v zahradě Edenu moc toužila po vševědoucnosti, aby se vyrovnala ČLOVĚKU a čím to skončilo. A najednou získala mnohonásobně víc, *Hospodina*. Něco takového nikdy nečekala.

Vyhnáním ze zahrady Edenu došlo k řadě převratných změn, ale lhostejnost ČLOVĚKA k ŽENĚ PRO ČLOVĚKA se nezměnila, naopak. Ve chvíli, kdy jí dokázal pojmenovat, ztratil o ní i poslední zájem. Prvotní sexuální sympatie se rychle vypařily a *Adam* rovněž. Vždyť všude kolem bylo k mání nepřeborné množství lidských žen. A tak *Eva*, bez jakékoli mateřské zkušenost, zůstala na prvorozeného Kaina zcela sama. A právě proto ji začal *Hospodin* vést. Pomáhal jí pečovat o dítě a podporoval i matku.

Žádný rodič č.1.
Hospodin se stal *Otcem!*
Kaina si zamiloval!!

Při narození Ábela již byla *Eva* zkušenou matkou a *Hospodinovy* pomoci nebylo třeba. Není zřejmé, proč se Ábel stal pastýřem a Kain zemědělcem, ani proč *Hospodinu* přináší oběť. Každý přináší oběť sestávající z plodů jejich vlastní činnosti. Obětní dar Kainův byl z plodů země a Ábelův z prvorozených ovcí. A nastává velký problém.

Zatím co *Hospodin* shlédl na Ábela a jeho oběť, na Kaina a jeho oběť nikoli. Něco takového Kain naprosto nečekal a došlo u něj k velmi silnému hnutí myslí, až zesinal v tváři. Nechápal, jak mu něco takového mohl *Hospodin* udělat? Právě jemu!?! *On*, který jej miloval!! *Hospodin* se Kaina ptá, proč tak vzplanul, má tak sinalou tvář, domlouvá mu.

Přiznávám, být na místě Kaina a „*takhle blbě se mě ptát*“, jen by mne to víc vytočilo.

Je třeba vše vyjasnit. Pokud bychom přijali názor většiny odborníků, že *Hospodin* upřednostnil pastevectví před zemědělstvím, pak bychom byli zajedno s Kainem a jeho omylem. I když se to zdá být nad Slunce jasnější, není tomu tak.

Při pátrání jsem našel ještě další klíč pro pochopení obdobných problémů. Sice nemá s Biblií nic společného, ale je ze života, přesněji z filmu „*Po dešti*“. Samuraje, hledajícího nového pána doprovází jeho žena. V rozhodujícím okamžiku právě *Tayo* pronesla klíčový výrok:

„Důležité není, co učinil, ale proč to učinil!“¹

V kauze Kaina lze klíč přizpůsobit situaci:

„Důležité není, co přinesl, ale proč to přinesl!“

Pozornost zaslouží skutečnost, že *Hospodin* shlíží prvně na obětujícího a až poté na oběť. Pokud by Kain obětoval se stejně upřímným a nezištným úmyslem jako Ábel, přijal by bezpochyby i jeho. Ale Kain doufal, že jeho oběti dá *Hospodin* přednost, uznána ji za kvalitnější. Nechápal, že nejde o soutěž, kde je vítězů a poražených, ani o žádný obchod, něco za něco.

Pro hlubší pochopení je třeba vrátit se k původu obou bratrů. Kain, coby prvorozený, zdědil po ČLOVĚKU jeho výjimečné vlastnosti v mnohem větším rozsahu jak druhorozený bratr Ábel. Kainova hněvivá reakce si v ničem nezadá se vztekem, jenž ovládl ČLOVĚKA v zahradě Ráje. Druhorozený Ábel byl více po *Evě*. Žádný cholerik, ale jako matka bral život s klidem a pokorou. Byl proto Kainem mylně považován za outsidera a pápěru.

Slova, jimiž *Hospodin* domlouvá Kainovi, mají zcela mimořádný význam. Znovu vyvstává otázka, jako u Hada. Jak je to vlastně se *Zlem*? *Hospodin* informuje, že se s ním setkáváme. Had ani Kain nebyli zlí. Ale zaručeně přišli se zlem do styku, byli jím pokoušeni a

¹ *Po dešti*, filmové drama Japonsko/Francie, 1999, režie Takaši Koizumi, scénář Akira Kurosawa

podlehli. *Stvoření* je velmi dobré, *Zlu* zde nic nenáleží. Má však možnost, pro své záměry nás získávat. Pokouší nás, svádí, lže, podvádí, klame, jen abychom nekonali dobro, ale zlo. Musíme své jednání ovládat a konat dobro. V opačném případě ztratíme nad hříchem vládu a staneme se jeho otroky. Ze slov *Hospodina* je zřejmé, že pokud nebudeme nad hříchem panovat, hřích opanuje nás.

Fakticky jsme začali zkoumat, co oba zločiny spojuje a je jim společného. Na první pohled to vypadá, že prakticky nic. Místo, čas, způsob provedení, motiv, poškozený, osoba pachatele, vše je rozdílné. Rád bych ale zaměřil pozornost právě na osobu poškozeného. ČLOVĚK A ŽENA PRO ČLOVĚKA hrubě narušili řád *Stvoření*. Spustili jeho destrukci vrcholící světovou potopou. Proto je na místě pokládat *Hospodina* za poškozeného. Neboť jde o *Jeho* dílo, *Jemu* vše náleží.

Hospodin musí být uvažován coby poškozený v případě každého zlého činu.

Hospodin je UNIVERSÁLNÍ POŠKOZENÝ!

Aby však byla pochopena sama prapodstata všech událostí, od prvopočátku po dnešek až po skončení věků, přenesu pozornost na samý počátek Genesis.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla pustá a prázdná a nad propastnou tůňí byla tma. Ale nad vodami vznášel se duch Boží.

I řekl Bůh: „Bud' světlo!“ A bylo světlo. Viděl, že světlo je dobré, a oddělil světlo od tmy. Světlo nazval Bůh dnem a tmu nazval nocí. Byl večer a bylo jitro den první.

I řekl Bůh: „Bud' klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!“ Učinil klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou. A stalo se tak. Klenbu nazval Bůh nebem. Byl večer a bylo jitro, den druhý./Gn 1,1-8/

Okamžikem oddělení *světla* od *tmy* vznikl protikladný vztah. Jde o absolutní, věčnou a nevyčerpatelnou nesmiřitelnost, která by mohla zaniknout jedině tehdy, pokud by tma pohltila světlo. Oddělení světla od tmy je prvotní impuls zápasu, v němž světlo svádí urputný boj s temnotou o bytí a nebytí jak *světla*, tak celého *Stvoření*.

Veškeré pozemské dění je pod vlivem tohoto zápasu. Jen sotva kdo tuší, že jsme jeho odvěkými účastníky. Bud' na straně světla, konáme-li dobro anebo na straně temnoty, podlehneme-li pokušení a konáme zlo. Disponujeme svobodnou vůlí a je na každém, kterou stranu zvolí.

Předně všeho je nutno mít neustále na paměti, že toto prvotní světlo je dobré. Má pramálo společného se světlem, jehož zdrojem je nám Slunce a ostatní hvězdy na nebeské klenbě. *Hospodinův* den nemá noční fázi, jako je tomu na *Zemi*. *Jeho* den končí večerem a současně jítrem ihned začíná další den. Nic a nikdo *Mu* nemůže určovat délku dne. To by zpochybnilo *Hospodinovu* absolutní svrchovanost. Rozsah *Jím* plánované činnosti a její vykonání určuje individuální míru délky každého *Hospodinova* dne.

Jen letmo zmíním základní atributy tohoto prasuvětla. Je *Dobré* a *Nezištné*, nic nežadá. Je mu vlastní *Zákon*, *Spravedlnost*, *Harmonie*, *Pravda*, *Láska*.

K základním projevům temnoty náleží především *Chaos*, *Zločin*, *Strach*, *Disharmonie*, *Lež* a *Podvod*, *Závist* a *Nenávist*.

Tak jako je *Hospodin* uvažován za UNIVERZÁLNÍHO POŠKOZENÉHO je nutno pokládat *Temnotu* za UNIVERZÁLNÍHO PACHATELE, který organizuje všechny zločiny proti *Stvoření*.

Znalci práva nepochybně namítnou, že u nedbalostních trestných činů je organizátorství zcela vyloučeno. Nelze nesouhlasit. Pouze opomijí, že *nedbalost* přímého pachatele je pouze sekundární jev. Primárně jde ale vždy o úmyslně zosnovaný zločin.

Při zkoumání biblickým zločinů je možno nalézt pochopení případů ze současnosti a mnohdy i naopak. Někdo si možná vzpomene, jak po roce 1989, při rozkladu socialistického společenského zřízení v Československu, byla za všeobecného nadšení zaváděna zásada svobodné společnosti: „*Každý se stará sám o sebe.*“

Naprosto stejného scestného principu se držel i ČLOVĚK v zahradě Edenu. Rovněž se staral jen sám o sebe. Lhostejně přihlížel jednání ŽENY PRO ČLOVĚKA a zcela vědomě nezabránil tomu, aby ochutnala zapovězené plody *stromu poznání dobrého a zlého*. Vůbec však netušil, jak fatálně se mýlí. V témže okamžiku si fakticky podepisoval rozsudek své vlastní smrti.

Není pochyb, že pouze ČLOVĚK nese veškerou odpovědnost za spáchání prvního biblického zločinu. Jen ŽENA PRO ČLOVĚKA byla Hadem podvedena a jedla zakázané plody. Tu ale nebyl problém nahradit. Zato vševědoucí ČLOVĚK ten nebyl nikým podveden. On sám se rozhodl ochutnat zakázané plody a zcela vědomě porušit *Hospodinem* daný zákaz.

A jak to vypadalo, když došlo na lámání chleba?

Nejzchytralejší náhle ztratil veškerou svou výmluvnost a ani nepípnul.

Duchaprázdná ta hned vyklopila, že ji Had podvedl.

A *Vševědoucí*? Ten se předvedl jako nebývale protřelý zločinec.

Ano, jedl jsem, ale jen proto, že mi nabídla ona!

Ta, kterou jsi mi dal !!Ty!!

Já vůbec nic!

Já pianista!!

Přenášel vinu na Hospodina. To jasně prokazuje, že právě mezi rozumově nejvyspělejšími bude *Temnota* lovit adepty, pro realizaci těch nejodpornějších a největších zločinů.

První biblický zločin je ukázkou dokonalého, do všech detailů propracovaného, plánu *Temnoty*, včetně úspěšné realizace. Tak jako nemáme představu o moci *Hospodina*, Boha nad všemi bohy, jsou i naše představy o plánech a moci *Temnoty* neméně naivní.

Osobně považuji organizátorství za nejzávažnější formou účasti na trestném činu. *Temnota* osnuje zločiny dlouho před jejich realizací. Plán je propracován do nejmenších detailů, aby byl úspěch zaručen. Jeho součástí je i hledání, výběr a případná příprava vykonavatele. U Hada stačila vidina navýšení zchytralosti plody ze *stromu poznání dobrého a zlého* ze zahrady Ráje. U Kainova zločinu šlo plánování i realizace jako po másle. Prvotně byl utvrzen ve své výjimečnosti, poté stačilo aktivovat touhu po uznání a ješitnost se postarala o zbytek.

Ješitnost je mocný hýbatel a rád vzpomínám na závěrečnou scénu filmu, „*Ďáblův advokát*“, kde Al Pacino, coby Ďábel, říká: „**Ješitnost, rozhodně můj nejmilejší hřích!**“²

² *Ďáblův advokát*, filmové drama, USA/Německo 1997, režie Taylor Hackford

Zatím co světlo svítí na všechny, dobré i zlé, temnota působí jen individuálně na vybrané jedince. Aby dosahovala co nejefektivnějších výsledků, musí se zákonitě soustředit na *nejchytřejší, nejbohatší a nejmocnější*. Jejich prostřednictvím pak dokáže působit i na celé lidstvo a vést skutečně účinný, globální boj proti světlu a *Stvoření*.

Dlouho mi bylo záhadou, proč elitní intelektuálové, vědci, filosofové, teologové, naprosto všichni, dodnes tyto skutečnosti zcela ignorují?! Zřejmě proto, že na *Pravdu* nebyl vypsan žádný grant.

Peníze od pradávna vládnu světem. Tuplem to pak platí o zločinu. Přitom jde o zločiny, přesahující všechny lidské představy. Jejich příprava a realizace je nákladná, vyžaduje kapitál, velký kapitál. Hlavním hýbatelem těch největších, globálních zločinů je přirozeně ten největší kapitál. Nedokážu jen tak opustit ožehavé téma bez vyjasnění podstaty kapitálu.

Kapitál má strach z nedostatku zisku nebo velmi malého zisku, jako příroda má strach z prázdna. Má-li kapitál dostatečný zisk, nabývá odvahy. Stačí zajistit deset procent, a možno ho použít všude; při 20 procentech se stává živým; při 50 procentech dá přímo v sázku vaz; při 100 procentech rozdupe všechny lidské zákony; při 300 procentech není zločinu, jehož by se neodvážil, třeba by mu hrozila šibenice. Budou-li křik a hádky vynášet zisk, bude je kapitál podněcovat. Důkaz: podloudnictví a obchod s otroky." (T. J. Dunning: „Trades'Unions etc", str. 35, 36.)³

Jak vidno, více jak 250 let je lidem známa podstata kapitálu a zisku. Díky bouřlivému rozvoji a vědeckotechnické revoluci lidstvo dospělo do stádia, kdy dnes *Bil Gattes* přiznává, že 1 dolar investovaný do výroby vakcín mu vynáší 20 dolarů.

To je 2000 procent zisku.

Malý krok pro *Bila*, ale velký skok pro *Temnotu*.

Čím více přesahuje zisk hranici 300 procent, tím vyšší jistota, že vybraný jedinec, uchvácen vidinou mimořádného zisku, s nadšením a bez zábran, rozdupe nejen všechny lidské, ale i boží zákony.

Jen blázen a pošetilec uvěří tomu, že jde o charitu, zdraví či léčení. Strach a nemoci přináší ty největší výnosy. Naprosto nikdo, se zisky v rádech tisíců procent, nemá v plánu zbavit svět rakoviny či cukrovky. Byznys je byznys, výzkumy běží. Covidem nic nekončí a *Kill Bil* pamatuje na každého.

Temnota se do historie lidstva zapisuje nezaměnitelným a nesmazatelným způsobem. Podvody, lži, nenávisť, násilím a zločiny všeho druhu plných utrpení s potoky lidské krve.

Stopy působení temnoty jsou do očí bijící, a přesto přesevše odmítáme vzít její existenci na vědomí. Zato neustále vedeme jalové diskuze, jak to může *Hospodin* dopustit a umocňujeme tak pochybnosti o *Jeho* existenci. A přitom důvod je prozaický a znám 2000 let. Nikodémovi, při jeho tajné noční návštěvě, to vysvětlil Ježíš:

Soud pak je

v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé./J 3,19/

Na místo „*soudu*“ bych řekl, že jde o neblahou „*diagnózu*“ s progresivním vývojem. Protože v současnosti by Ježíš bezpochyby konstatoval:

... světlo přišlo na svět, ale lidé zbožňují více tmu než světlo....

³ **KAPITÁL**, Karel Marx, kniha první, str.801-2, Státní nakladatelství politické literatury, Praha 1954

Z Ježíšových slov lze primárně dovodit, že nejsme zlí.

Ale síla, kterou *Temnota* lidi přitahuje, je výrazně větší, jak přitažlivost *Světla*. Ale nejde o sílu, které není možno odolat. Máme schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem a svobodnou vůli. S neodolatelnou přitažlivostí se střetli Argonauti při návratu z trojské války. Aby nepodlehli vábivému zpěvu Sírén, zalepil Odysseus námořníkům uši voskem. Sám se nechal připoutat ke stožáru a jako jediný slyšel jejich vábivý zpěv, když proplouvali kolem jejich ostrova.

Příčina lidské slepoty je zřejmá. Zatím co o *Hospodinovi* od nepaměti pochybujeme, k *Temnotě* chováme vřelý vztah. Přitažlivost se postupně vyvinula do současné, patologické nekritičnosti. Takže dnes jsme dobrovolnými a oddanými otroky *Temnoty*.

Nová církev, nositelka duchovního odkazu *Ježíše Krista*, mohla plány *temnoty* vážně zkomplikovat. Ale nestalo se tak. „*Rozděl a panuj!*“, touto praxí ověřenou metodou všech tyranů, naopak *Temnota* dosáhla svého. Roku 1054, při velkém církevním schizmatu rozštěpila církev ve dvě. Svůj zlověstný vliv pak soustředila na bohatší a ješitnější západní denominace.

Západní církev již záhy podlehla pokušení a převzala všechny neblahé praktiky světských vládců. Při řešení názorových rozdílů, neváhala proti heretikům použít těch nejbrutálnějších forem násilí. Při křížové výpravě proti albigenským vyvstal ve vojsku problém. Jak rozeznat heretika od věřícího? Papežský legát Arnaud Amaury to vyřešil jednou provždy. Rozkaz byl jasný:

„Zabte je všechny, Bůh si ty svoje pozná.“⁴

Slitování a milosrdenství se nedočkají ani vlastní.

Je tristní sledovat, jak se církev stále větší měrou zpronevěřovala duchovnímu odkazu svého učitele. To přirozeně vedlo jen k dalšímu štěpení původní církevní jednoty. Ustrnula v zajetí starých dogmat a praktik. Za 800 let se krom násilné likvidace heretiků nenaučila téměř nic nového, natož dobrého. Není divu, že nedokázala adekvátně reagovat na evoluční teorii Charlese Darwina⁵ a další útoky znevažující *Hospodina* a biblické texty.

Ztrácela důvěru i schopnost prostému lidu srozumitelně vykládat palčivé otázky života. Po hrůzách 1. Světové války přicházeli věřící s otázkou: „*Jak něco tak strašného mohl Bůh dopustit?*“ Ale v kostelech, krom tradičních modliteb, se uspokojivé odpovědi nedočkali. A když za nedlouho zažili ještě hrozivější utrpení 2. Světové války, už nebylo v kostelech co hledat.

To vůbec není soud, ale smutné konstatování, jakého triumfu v duchovní oblasti *Temnota* dosáhla. A neméně úspěšně si vedla i při koncentraci kapitálu pro konečné zúčtování s *Východem*.

Soustředění nutného kapitálu do rukou vhodných jedinců zpočátku stagnovalo. Zásadní obrat nastal s objevením Nového světa. Nejen Amerika, ale i Indie, Afrika, prakticky celý svět byl kolonizován. Místem soustředění vysátého bohatství z celého světa se stal London City, s novověkou filiálkou WTC New York.

První pokus o dobytí Východu realizoval Napoleon a skončil neúspěchem. V podstatě to byl panevropský debakl, neboť tažení se účastnilo jen 20% francouzů. Další výpravě předcházela více jak stoletá příprava. Anglosasové prokázali, že jsou nejspolehlivějšími realizátory plánů *temnoty* a tak volba padla na Hitlera a němce. Ale obdobně jako za Napoleona se jednalo o celoevropské tažení. I Hitler měl ve zbrani rovněž většinou vojáky

⁴ 1208 až 1229 papež Inocenc III., vyhlásil křížovou výpravu proti Abigenským, založena inkvizice.

⁵ Darwin, O původu druhů, 1859

z ostatních evropských národů. Byl to skutečný zázrak, že Leninem založený stát pod vedením Stalina a hrstky bolševiků dokázal odolat a zvítězit.

Biblické téma neopouštím a netřeba mne zatracovat a posílat k čertu s Leninem a Stalinem.

Nikoli k čertu, ale k *Bohu* s Leninem, bolševiky a heslem „*Učit se, učit se, učit se!*“

K čertu výhradně s Darwinem, evolucionisty a heslem „*Bavit se, bavit se, bavit se!*“

Slova Leninova hesla měla v praxi obdobnou zázračnou moc jako *Hospodinova* při stvoření všeho živého. V lidu SSSR byl vzkříšen mohutný duševní potenciál. Díky tomu zlikvidovali stoleté zpoždění a odrazili smrtící útok temnoty. A nejen to. Sověti za 12 let od skončení 2. Světové války vykročili jako první do vesmíru. Či chcete-li, do nebe.

Tak jako světlo nic nežadá, nevyžaduje nic ani *Hospodin*. Pouze očekává, že se dobrovolně a nezištně, zapojíme do realizace *Jeho* plánů. Nic neskrývá, jistou odměnou je duševní rozvoj a spása.

Zato temnota žádá otrockou oddanost a slepou poslušnost. Darwin je toliko líbivá modla, podstrčená temnotou k uctívání těm nejzchytralejším/*nejvzdělanějším*/. Slíbené nikdy nesplní. Permanentní zábava a slastná nečinnost garantuje duševní degradaci a prokletí.

Zaujala mne událost, která bude mnohým připadat směšná:

Je zvláštní, do jaké míry mohou světové dějiny ovlivnit drobné a zdánlivě nevýznamné náhody. Ve Stalinově případě to byl jeden jediný nocleh z 30. na 31. prosince 1918. Budoucí vůdce ruského lidu byl tehdy spolu s Dzeržinským na cestě do Permu. Měl zjistit, jak je možné, že toto město padlo do rukou bělogvardějskému generálu Gajdovi. Během obtížné cesty oba muži rádi přijali pohostinství bezejmenné venkovské vdovy i její chudou večeři. Když se Stalin natáhl pro lžici, vesničanka jej překvapeně uchopila za ruku a bez jakékoliv přípravy řekla: "Budeš nejmocnějším mužem na Rusi, ale zaplatíš za to vraždou všech svých přátel."

Potom přesně zrekapitulovala Stalinovu minulost i přítomnost včetně některých aspektů jeho soukromého života a pokračovala do budoucnosti. Předpověděla, jak Stalin vyvázne z rukou vojenského soudu pro neuposlechnutí rozkazu, jak vyvede zemi z občanské války, že v červnu 1941 vstoupí do války s Německem, ve které nakonec zahyne i jeho syn. Předpověděla i to, že tato hrozná válka skončí v roce 1945 v Berlíně, že Stalin sám zemře v březnu 1953 a že do padesáti let po jeho smrti se jím vytvořená mocná sovětská říše nadobro rozpadne. Celý obsáhlý výklad trval přes dvě hodiny. Téměř doslova celou předpověď zaznamenal její bezděčný svědek Dzeržinskij.⁶

Snad je dostatečně zřejmé, že Stalin neměl své přátele zabíjet. Naopak jejich smrti platil, od syna Jakova přes Kirova až po Beriju.

V daném případě dal *Hospodin* prostě ženě prorockého ducha, aby tak vyvoleného Stalina zasvětil do plánu, k jehož realizaci byl vybrán. V době kdy Hitler teprve začínal řečnit po mnichovských pivnicích, *Hospodinem* vyvolený již znal budoucnost na dalších 35 let. Získal tím nezlomného ducha pro realizaci božího záměru.

Každý temnotou vyvolený, ať Had či Hitler, se pravdy nedočká, bude jen zneužit, zatracen či proklet.

Za tisíce let se nic nezměnilo. Temnota stále usiluje o pohlcení světla. Současná frontová linie je pořád stejná, *Západ* proti *Východu*. Dnes na jedné straně státy Evropské unie s Velkou Británií a satelity, pod velením USA proti Ruské federaci na straně druhé.

⁶ Týdeník SPIRIT, Jitka Lenková

Pokud snad stále ještě máte za to, že členství v EU je terno, pak jste na tom stejně, jako biblický *Had*, nebo vojáci Wermachtu, s nápisem GOTT MIT UNS na opasku, u Moskvy či Stalingradu ve dvaatřicátém. Brexit není žádná náhoda. Už se čeká jen na Gleiwitze II, aby USA s Velkou Británií zahájily boj s Ruskou federací do posledního Evropana.

Že jsou to jen konspirace, dezinformace, výmysly a lži?

A jaký je rozdíl mezi pravdou a lží?!

Dnes a denně se každý může přesvědčit, že absolutně žádný. Je jen otázkou času, kdy původní pravda se ukáže jako lež a rovněž tak naopak.

Šéf Hitlerovy propagandy, dr. Joseph Goebbels, byl jen ubohý břídil. Jednu lež musel opakovat nejméně 100x, než se stala pravdou.

To dnešní mediální giganti uvedou lež jen jednou jedinkrát a ihned se stává pravdou!!

Je naprosto nezbytné sledovat a porozumět dlouhodobě probíhajícím procesům a nebazírovat jen na jednotlivých faktech či událostech.

Pokud nepochopíte podstatu základních procesů, nemůžete své jednání považovat za svobodné. Budete jen ovce, pasivní účastník či rovnou otrok a pro *temnotu* užitečný blb.

Podotýkám znovu a naléhavě!

Nemáme představu o moci *Hospodina*, ani o plánech a schopnostech *Temnoty*. Při hodnocení výsledků 2. Světové války není pochyb o tom, kdo byl vítěz a kdo poražený. I s vědomím prapříčiny, že jde o odvěký zápas *Světla s Temnotou*, je důvodná domněnka, že *temnota* utrpěla porážku.

Ale tak tomu vůbec není, ba právě naopak!

Hrůzy 2. Světové války byly naprosto nezbytné. Šlo o to, přimět nejpřednější fyziky a vědce západního světa, aby se spojili a z vlastní iniciativy vytvořili atomové bomby.

Tak brilantní jsou plány a metody používané *Temnotou*.

Nikoli u Moskvy a Stalingradu v roce 1942, ale v 6000 kilometrech vzdáleném Los Alamos v USA, se rozhodovalo o současnosti a budoucnosti nejen lidstva, ale celého *Stvoření*.

Svržení atomových bomb na Hirošimu a Nagasaki nemělo s válkou nic společného. To pouze *Temnota* demonstrovala sílu, vyvolala strach, aby začalo jaderné zbrojení i na východě. Ve chvíli, kdy *Západ* i *Východ* vlastnil dostatečné množství jaderných zbraní, způsobilých mnohonásobně zničit vše živé na Zemi, byl dlouhodobý projekt *Temnoty* úspěšně dokončen.

Teď už jen plánuje a hledá vhodný okamžik pro **KONEČNÉ ŘEŠENÍ**.

Vážím si každého, kdo ve čtení vytrval a pochopil. Už se nebudu víc zabývat aktuálním děním a rád se vrátím do okamžiku, kdy Kaina ovládl mocným hněv a vztek, povstal proti Ábelovi a zabil jej. Jako první se na místo činu dostavil Hospodin.

Hospodin řekl Kainovi: „Kde je tvůj bratr Ábel?“ Odvětil: „Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ Hospodin pravil: „Cos to učinil! Slyš, prolitá krev tvého bratra křičí ke mně ze země. Budeš nyní proklet a vyvržen ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, už ti nedá svou sílu. Budeš na zemi psancem a štvancem./Gn 4,9-13/

Kainova odpověď koresponduje s chováním ČLOVĚKA v zahradě Edenu. Ábel mu byl neméně lhostejný. Poté co bratra napadl a zranil, klidně jej nechal bez pomoci svému

osudu. Bez těla a soudní pitvy dnes nelze stanovit příčinu smrti. A to je vždy kardinální problém. V daném případě ale sám Ábel vypovídal o tom, co se stalo. Neobvyklou svědeckou výpověď podává jeho krev. Jde vlastně o konfrontaci, protože spolu s *Hospodinem* i Kain si vyslechl, k čemu na poli došlo a jak vše skončilo.

Krev nejen že ožívuje tělo, neboť s prvním nádechem novorozence se na krev navazuje duch, ale je to rovněž paměťové médium. Duch má svou vlastní paměť, ale po smrti jedince se od krve zase oddělí. Na místě činu zůstala pouze krev a ta vydala své svědectví. Kain si plně uvědomil závažnost svého činu a tomu odpovídala i jeho reakce:

Kain Hospodinu odvětil:

„Můj zločin je větší, než je možno odčinit. Hle, vypudil jsi mne dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a štvancem. Každý, kdo mne najde, bude mne moci zabít.“ Ale Hospodin řekl: „Nikoli, kdo by Kaina zabil, bude postižen sedmeronásobnou pomstou.“ A Hospodin poznamenal Kaina znamením, aby jej nikdo, kdo ho najde, nezabil. Kain odešel od tváře Hospodinovy a usadil se v zemi Nódu, východně od Edenu. /Gn.4, 13-16/

Předně všeho je třeba si uvědomit, že za tímto zločinem, jako vždy, stála *Temnota*. A jsem si jist, že si s patričním gustem užívala situaci, do které *Hospodina* dostala. Musel Kainův zločin řešit. Celý nebeský zástup s napětím sledoval a čekal, jak vše dopadne. Pro nikoho totiž nebylo tajemstvím, že *Hospodin* Kaina miluje. Nejedem dogmatický zastánce zákona „*Oko za oko, zub za zub*“ byl zvědav, zda Kain bude rovněž zabít.

Nechápou, že *Hospodin* je milosrdný ani co znamená:

„Milosrdenství chci, a ne oběť“/Mt 12,7/

Kain nesměl být zabít. Koho se asi tak mohl obávat? Adama a Evy sotva a z lidské spodiny už vůbec nikoho. Mohl mít strach leda ze strany bytostí *temnoty*. Znamení, kterým byl Kain poznamenán, to nebylo cejchování zločince, naopak. Možného mstitele bylo třeba odradit, nejlépe vyděsit. Pokud mu chtěl Hospodin zajistit spolehlivou ochranu, musel učinit něco zcela mimořádného. Nepochybně dal Kainovi znamení *Své přítomnosti*, nejspíše svatozář. Mnoho informací o dalším Kainově osudu již nezbyvá, ale než pokročíme, musíme vyjasnit otázku jak oběti, tak obětování.

Hospodin je dobrý a jako světlo rovněž nic nežádá. Ani oběť!

Je naprosto jasné, kdo a s jakým záměrem obět inicioval. Jak ale potom porozumět tomu, že sám Hospodin, svému vyvolenému lidu, Izraeli, určil obětní řády?! Musel stanovit řády obětní, avšak ne kvůli *Sobě*, ale výhradně a jen kvůli svému lidu. Aby tak minimalizoval negativní následky spojené s obětováním. Do doby, než tak učinil, všichni lidé obětovali nebeským bytostem ve snaze získat jejich pomoc a náklonnost. Byl to druh směnného obchodu s dlouhodobou tradicí. Obětovali kde co. Za nejcennější považovali lidské oběti, které má *Hospodin* za ty nejohavnější. Lidé dodnes nevědí, s kým mají co dočinění. Nechápou, že Hospodin je nezištný. Žádá, abychom byli milosrdní, nečeká oběti.

Kdo koná zlo, dočká se zlého.

Kdo koná dobro, sklídí mnohonásobné dobro.

I poznal Kain svou ženu, ta otěhotněla a porodila Enocha. Tu se dal do stavby města a nazval to město Enoch, podle jména svého syna. Enochovi se narodil Irad, Irad zplodil Mechújáela, Mechí-

jáel zplodil Metúšáela, Metúšáel zplodil Lámecha. Lámech pojal dvě ženy; jedna se jmenovala Áda a druhá se jmenovala Síla. /Gn.4 17-19/

Otázka, kde Kain vzal svou ženu, je nejen pro věřící odvěkým kamenem úrazu. Dnes se lze na internetu přesvědčit, kam při hledání odpovědi, dokáže lidský rozum zabloudit. Má to svou příčinu a už by neměla ani překvapit.

Po potopě musel *Hospodin*, zmařit plán lidských synů na vybudování města Babel s věží sahající až do nebe. Jejich jednotu narušil tím, že lidem *zmátl* řeč a rozehnal je tak po celé zemi.

Plánem *Temnoty* bylo zmařit lidem poznání *Pravdy a Hospodina*. Zatím co *Hospodin* lidi rozehnal, *Temnota* je naopak sjednotila v hlubokém omylu, že mezi ČLOVĚKEM a LIDMI není rozdílu a jsou shodné podstaty.

Vytvořila tak neviditelnou bariéru, všemi respektovanou. Skutečně propastný rozdíl mezi ČLOVĚKEM a lidmi, je dodnes svědomitě ignorován.

ČLOVĚK spolu se ŽENOU PRO ČLOVĚKA byli vyhnáni ze zahrady Ráje mezi lidi. ČLOVĚK – Adam měl se ŽENOU PRO ČLOVĚKA – Evou tři SYNY ČLOVĚKA. Kaina, Ábela a Šéta.

Adam zplodil i další syny a dcery. Ty ale počal s ženami lidskými. Rovněž tak Kain si našel svou ženu mezi lidmi.

Kain byl SYN ČLOVĚKA, ale jeho prvorozený Enoch, to byl již pouze LIDSKÝ SYN.

Skutečnost, že Kain se dal do stavby města nastoluje otázku, pro koho jej vlastně stavěl? Pro Adama a jeho potomky zřejmě nikoli, dali se spočítat na prstech jedné ruky. U Kaina ale došlo k hluboké proměně. Po příkladu Ábela, který coby pastýř pečoval o ovce, se sám pokorně snížil na úroveň do té doby pohrdaných lidí. To s lidmi a pro lidi zahájil stavbu města Enoch.

Žádný evoluční rozvoj; rodina > rod > kmen > svaz > národ. Zasněžoval lidi do nejvyšších forem společenské organizace a spolupráce. Svým intelektem je mnohonásobně převyšoval. Se vši upřímností a pokorou se snažil odčinit zločin, kterého se dopustil.

Před námi je již jen Lámechův proslov, kterým končí všechny biblické informace o Kainově rodové linii;

**Tu řekl Lámech svým ženám
„Ádo a Sílo,
Poslyšte můj hlas, ženy Lámechovy,
naslouchejte mé řeči:
Zabil jsem muže za své zranění,
pacholika za svou jizvu.
Bude-li sedmeronásobně pomstěn Kain,
tedy Lámech sedmdesátkrát a sedmkrát.“/Gn.4,23-24/**

Již sama skutečnost, že jde o první projev *lidského syna*, je jedinečná. Lámechova řeč mne fascinovala jako žádný jiný biblický text. Jeho proslov je také jediné co z bible znám dodnes nazpaměť. Jde o projev mimořádného intelektu a nikoli chlubitivého vraha. Moc jsem si přál vše pochopit a přitom nevěřil, že se tak vůbec kdy stane.

Ale stalo se. Na ten okamžik nikdy nezapomenu. Stál jsem na místní železniční zastávce a čekal na příjezd vlaku. Zaujala mne úžasná scenérie, kterou na horizontu vytvořilo zapadající slunce. Byl jsem tím zcela unešen a najednou, aniž bych na něco myslel, mi přišla myšlenka a já věděl naprosto přesně, co Lámechova řeč obnáší.

Lámech nikoho nezabil a ani se nevychloubá. Naopak, cítí ohrožení. Je šestým v Kainově rodové linii a někdo z *temnoty* se rozhodl Lámecha zabít. Žádné „bečko“, ale „*velmistr podlosti*“ přišel na to, že když nelze zabít Kaina, pak smrt prapravnuka bude pro něj mnohem horší, jak smrt vlastní. Tak jako krev Ábelova promluvila o zločinu, nyní Kainova krev ústy Lámecha vyslovila znovu obavu ze zabití. Ta kalkulace, že bude pomstěn nejen sedmkrát, ale sedmdesátkrát a sedmkrát, je zcela racionální. Co je třeba si uvědomit, že Lámech promlouvá současně ke svým ženám i osnovatelům jeho vraždy. Především ale k *Hospodinovi*.

Ten mlčí! Souhlasí!!

A to bylo pro *temnotu* dostatečně srozumitelné a jasné znamení.

Co však nesmí být pomínuto je fakt, že jsme tímto způsobem zpraveni o existenci „*Zákona dědičnosti*“. Jde o pouhý dílčí vhled, kterým jsme informováni, že krom hmotných statků se dědí i statky nehmotné. Zatím co v případě hmotné pozůstalosti lze dědictví odmítnout u nehmotného nic takového do úvahy nepřichází.

Je to jen pošetilé lidské přání, když se vzájemně utvrzujeme v přesvědčení, že děti nenesou žádnou odpovědnost za své předky. Naopak, je třeba počítat s tím, že špatnými skutky zatěžujeme své potomky až do šestého kolene. A to v tom lepším případě. Protože *Had* obstaral svým potomkům věčné prokletí.

Fakta jsou vyčerpána a mohl bych psaní klidně ukončit. Ale to bych vás připravil o to nejzajímavější. Zvažte, zda se raději neposadíte, aby vás to náhodou neporazilo. Může se stát, přijde okamžik a budete litovat, že s ostatními raději dál nesdílíte tradiční slepotu. Je jen na Vás, jak se rozhodnete.

Jde totiž o Ježíše.

Ale budu se jím zabývat jinak, než je obvyklé. Soustředím se na zjištění jeho skutečné identity. Při vyšetřování jde o obligátní záležitost. V případě Ježíše je známo pouze místo narození a rodiče. A hned začínají problémy a ne zrovna ledajaké.

Biologickou matkou je nepochybně Marie. Ale její muž, Josef, otcem není! Z biblických pramenů je zřejmé, že Ježíš nemá biologického otce. Jde o naprosto ojedinělý, zcela unikátní případ, kdy dítě má DNA jen jednoho rodiče.

Ale není tomu až tak. Protože zcela stejná situace nastala ještě jednou jedinkrát v minulosti. A to v případě Kaina, Ábela a Šéta. Tam dokonce i matka, *Eva*, měla jedinou DNA.

Jediným rodičem, zdrojem DNA všech čtyř, byl *Adam*.

Naprosté unikum. Jakákoli pochybnost je absolutně vyloučena.

To je prosím věda!

Přes to, vážení, nejede vlak!!

Snad to každému slepému otevře oči a umožní mu pravdivý pohled na osobu Ježíše, jeho život a celé pozemské působení.

Ježíš se svých učedníků opakovaně ptal:

„...za koho mne pokládají lidé?“/Mk. 8/27/ „...za koho mne pokládáte vy?“/Mk. 8/29/

Přestože často sám o sobě mluvil jako o *Synu člověka*, naprosto nikdo nespojoval a dodnes nespojuje jeho totožnost se skutečným synem ČLOVĚKA, *Kainem*. Krátce před svou smrtí říká svým učedníkům:

Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli. /J 16,12/

Ani dnes to mnohý neunes.

Byli jen tři synové ČLOVĚKA a jen jeden zabil.

Nelze se divit, že Ježíš nemohl nikomu říci pravdu o svém původu. Naprosto každý z jeho současníků by to měl za absolutní nesmysl. Ostatně, dodnes se na tom fakticky nic nezměnilo.

Temnota samozřejmě znala Ježíšův původ a s povděkem kvitovala situaci, že lidé nebyli schopni přijmout pravdu. Ale pro jistotu, aby se jim ani v budoucnosti nepodařilo pravdu odhalit, přiměla roku 553 koncil v Konstantinopoli, aby co nejpřísněji zakázal křesťanům věřit v reinkarnaci.

Věřím, že uvedené argumenty jsou dostatečně přesvědčivé, aby si každý sám dokázal udělat vlastní názor na Ježíšův původ, a za koho je třeba jej *pokládat*.

Nepochybuji, že šlo o *Kaina, Hospodinem* milovaného syna, který dostal moc nad všemi lidmi. Po celou dobu svého pozemského života *Jím* byl skrytě podporován, protože nekonal svou vůli, ale vůli svého skutečného *Otce*. Mohl proto otvírat oči slepým, uši hluchým, kde koho uzdravit, mrtvé vracet do života, odpouštět hříchy. Jeho příkazům se podřizovali démoni i vládci živlů. Znal minulost i budoucnost, četl lidem myšlenky a činil mnoho dalších zázraků. Zatím co lidé pochybovali, jakou mocí to činí, celá nebeská sféra v tom měla naprosto jasno.

A teď, ruku na srdce. Chce mi snad ještě někdo namluvit, že Ježíše mohl někdo oklamat, podvést či dokonce zradit?! Musel bych upadnout na hlavu, ale pořádně a hned několikrát, abych snad mohl něčemu takovému uvěřit!

Ježíš byl ten, kdo určoval a řídil veškeré dění. Narodil se a od počátku věděl, nejen že bude zabit, ale i jak se to musí odehrát. On jediný, krom *Hospodina*, věděl, co se stalo na poli, když byl Ábel zabit a podle toho organizoval i svou vlastní smrt.

Mohl být zabit jenom proto, že v minulosti zabil.

To je Spravedlnost!

Není čas zaobírat se duchovním odkazem Ježíše Krista. Soustředím se pouze na vše, co bezprostředně souvisí s jeho smrtí.

Ježíš byl absolutním pánem situace zde na zemi. *Temnota* neměla nejmenší šanci jeho záměr zmařit. Jediné na co se zmožila, že zlými sny pronásledovala Pilátovu ženu, aby zabránila manželovi odsoudit Ježíše. Ale marně.

Před svou smrtí musel Ježíš učinit dvě zásadní rozhodnutí. Kdo se stane nositelem jeho odkazu a kdo sehraje klíčovou roli zrádce. Za hlavu budoucí církve vyvolil oblíbeného Petra a seznámil jej, jaké očekávání i naděje do něj vkládá.

Druhá volba byla mnohem obtížnější. Musel ze svých nejbližších, učedníků a přátel vybrat někoho, kdo jej zradí a nejen to. Šlo o volbu oběti. Nemohl vybrat někoho méněcenného, ale naopak, toho nejlepšího. Pokud ne lepšího jak Petr, pak zaručeně stejně kvalitního. Zvolil Jidáše. Nesměl mu, jako Petrovi, sdělit co jej čeká. Nejen že jej musí zradit, ale že s ním má dalekosáhlý plán.

Petrovi stanovil úkoly v přítomnosti pro založení nové církve. Pro úkoly ve vzdálené budoucnosti byl určen Jidáš coby *Přímľuvce*.

Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímľuvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích je v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátríte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám za sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mne oslaví, neboť bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. /J 16,7-15/

Zdá se to být neuvěřitelné, ale pozorujte, jak Ježíš reaguje na Jidášovu zradu;

Jeho zrádce s nimi domluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho zatkněte. „A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Bud' zdrav, Mistře“, a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, konej svůj úkol!“ Tu přistoupili k Ježíšovi, vztáhli na něho ruce a zmocnili se ho./Mt. 26,48-50/

Ježíš nazývá Jidáše *přítelem!! Přikazuje mu, aby konal svůj úkol!*

Jsou i další nuance. Zdají se malicherné, ale aby dospělý muž vjížděl do Jeruzaléma na oslátku, na němž dosud nikdo z lidí neseděl, to je zcela neobvyklé. Je otázkou, jaké tělesné konstituce byl, že i oslátka jej uneslo. Ani kříž neunesl a museli přinutit Šimona z Kyrén, aby jej nesl místo něj. Ale za nejpozoruhodnější považují to, k čemu došlo po Ježíšově smrti na kříži;

Když přišli k Ježíšovi a viděli, že je již mrtev, kosti mu nelámali, ale jeden z vojáků mu probodl kopím bok; a ihned vyšla krev a voda. A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. /J 19, 33-35/

Sám svědek nemůže uvěřit tomu, co viděl. Je zcela nemožné, aby z mrtvého, kterému probodnou bok, vyšla krev, natož voda! Ale přesto trvá na tom, co viděl a že je to pravda. Při vědomí souvislosti se smrtí Ábela tu je další významný fakt. Že jak tělo mrtvého Ábela, tak ani tělo mrtvého Ježíše nebylo nalezeno. Ježíšovo dokonce záhadně zmizelo ze střeženého hrobu, kam bylo uloženo Josefem z Arimatie.

Lze důvodně předpokládat, že podobně jako na Golgotě vyšla z Ježíše krev a voda, stejně tak se stalo i u zraněného Ábela. Vodu lze důvodně považovat za kompozitní médium hmotného těla. Definitivní ztráta vodního média byla i okamžikem, kdy se tělo proměnilo v pouhý prach. Prach, který ani nikdo ze svědků na místě nezaznamenal.

Mám za to, že nastal čas, kdy můžeme se vší vážností probrat, k čemu došlo na poli mezi Kainem a Abelem. Kaina, kterého ovládl veliký hněv, až zesinal ve tváři se současně zmocnil pocit velké křivdy a nespravedlnosti. Byl rozhodnut, že když Hospodin neví, kdo je lepší, tak to dokáže alespoň bratrovi. A jak jinak, než že jej vyzval, aby s ním šel na pole a tam si to férově rozdali. Jenomže Ábel neměl vůbec zájem se s ním jakkoli utkat. A nyní sledujte, čemu všemu byl vystaven Ježíš po svém zatčení.

Kain provokoval Ábela slovně, zesměšňoval jej, napadal, jen aby došlo k souboji. Ale k ničemu to nevedlo a to zvyšovalo jeho hněv. Začal jej tedy bít, byl agresivnější, ale stále nedokázal bratra vyprovokovat. Marná snaha jen zvyšovala jeho zuřivost. Stačila maličkost, aby Ábel pronesl, že nikdy jej nedonutí, aby zvedl byť ruku a byl konec!

Řekl si o to!!! Svázal jej, přibil na strom, na skálu na cokoli, aby tedy předvedl, co dokáže a pomohl si sám. Ale co hlavně, aby mu už nelezl na oči!

Sice nedosáhl potřebného uspokojení, ale bylo mu naprosto jasné, kdo je lepší. Odešel a nechal bratra svému osudu.

Utrpení, které podstoupil Ježíš, odpovídá utrpení Ábelovu a to i co se času týče. Ježíš věděl, že *Spravedlnost* mu zaručuje, že nebude ani v nejmenší trpět víc jak bratr Ábel.

Spravedlnost lidé od nepaměti považují za slepou a je všemožně zpochybňována. Jsou tak stavitelé, kteří odvrhli kámen, a ten se stal *kamenem úhelným*. Ježíš nás jedinečným a neocenitelným způsobem zasvěcoval do zákonů, kterým je celé *Stvoření* podřízeno. Pokud jde o *Spravedlnost*, za nejvýmluvnější považuji následující podobenství;

Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko a zub za zub‘. Já však vám pravím, abyste se zlým nejednali jako on s vámi; ale kdo tě udeří do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. Kdo tě prosí, tomu dej, a kdo si chce od tebe vypůjčit, od toho se neodvracej. /Mt. 5,38-42/

Všeobecně je toto podobenství považováno za pacifistické, ale tak tomu vůbec není. Principem spravedlnosti je „*oko za oko, zub za zub*“. Ale v praxi to vypadá tak, že kdo dostane facku, tak první co udělá, tedy pokud na to má, že ji hned vrátí a ne jen jednu. Mnohdy dojde na vyražené zuby i zabití. Ale viděli jsme na případu Ježíše, a nyní nám připomíná znovu, že nikdo nemůže být zabit, pokud v minulosti nezabil. Stejně tak nemůžete dostat facku, pokud jste ji někdy nedali, nebudete okradeni, pokud jste tak v minulosti neučinili. To je skutečná *Spravedlnost*. Nejen prostí lidé, ale i ti co se holedbají svou oddaností a znalostí učení *Ježíše*, když přijde na majetek, tak jej zaprou.

Každý si dozajista pamatuje, jak v nedávné době při jednání o církevních restitucích, zejména skalními věřící nejen komunistům, ale celému národu otloukli o hlavu:

„CO BYLO UKRADENO, MUSÍ BÝT VRÁCENO!“

Usvědčili tak sami sebe. Nemohlo být ukradeno něco, pokud jste to v minulosti sami neukradli!

Co bylo jednou ukradeno, znovu jste ukradli.

Promarnili jste jedinečnou příležitost. V obdobných případech nabízí Ježíš zcela prosté řešení. Je nadřazené všem zákonům *Stvoření*.

DOHODNĚTE SE!

Dohodni se se svým protivníkem
včas, dokud jsi s ním na cestě k soudu,
aby tě neodevzdal soudci a soudce žalárníkovi,
a byl bys uvržen do vězení. Amen, pravím ti, že
odtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš do posledního
haléře./Mt. 5,25-26/

Čas se mi krátí a tak snad jen zmíním zákonitosti, jimiž se řídí náš příchod na tento svět. O tom je následující podobenství:

„Neboť s královstvím nebeským je to tak,
jako když jeden hospodář hned ráno vyšel
najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky
denár na den a poslal je na vinici. Když znovu vy-
šel o deváté hodině, viděl, jak jiní stojí nečinně na
trhu, a řekl jim: ‚Jděte i vy na mou vinici, a já
vám dám, co bude spravedlivé.‘ Oni šli. Vyšel

opět kolem poledne i kolem třetí hodiny odpoledne a učinil právě tak. Když vyšel kolem páté hodiny odpoledne, našel tam další, jak tam stojí, a řekl jim: „Co tu stojíte celý den nečinně?“ Odpořáděli mu: „Nikdo nás nenajal.“ On jim řekne: „Jděte i vy na mou vinici.“ Když byl večer, řekl pán vinice svému správci: „Zavolej dělníky a vyplat jim mzdu, a to od posledních k prvním!“ Tak přišli ti, kteří pracovali od pěti odpoledne, a každý dostal denár. Když přišli ti první, měli za to, že dostanou víc; ale i oni dostali po denáru. Vzali ho a reptali proti hospodáři: „Tihle poslední dělali jedinou hodinu, a tys jim dal stejně jako nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro!“ On však odpověděl jednomu z nich: „Příteli, nekřivdím to! Nesmluvil jsi se mnou denár za den? Vezmi si, co ti patří, a jdi! Já chci tomu poslednímu dát jako tobě; nemohu si se svým majetkem udělat, co chci? Nebo snad tvé oko závidí, že jsem dobrý? Tak budou poslední první a první poslední. /Mt20 1-16/

Je třeba začít osobou Ježíše. Rovněž on mohl přijít na tento svět pouze proto, že zde měl co odčinit. Když jej někdo oslovil ...*Mistře dobrý...*/Mk. 10,17/ Ježíš ohradil slovy ...*Nikdo není dobrý, jedině Bůh.*/Mk. 10,18/. Vše se zdá být srozumitelné, ale jen do doby, než dojde na vyplacení odměny. Neboť stejnou odměnu dostávají jak ti co dřeli celý den, tak ti co pracovali jen jedinou hodinu. Problém je v tom, že žádný z dělníků neví, jak dlouho musí pracovat, aby odčinit vše čím co musí odčinit. To ví jedině Hospodin. Tím jediným denárem, pro všechny stejnou odměnou, je spása.

Nakonec bych zmínil, jak po smrti Ježíše dostal Petr svým závazkům. Nezačal právě nejlépe, neboť přestože se před Ježíšem dušoval, že i kdyby jej všichni opustili, on zůstane věrným. Ježíš jej upozornil, že než kohout zakokrhá, třikrát jej zapře a přesně tak se i stalo. Nicméně postupně se lidé s učedníky dávali dohromady. Začala se formovat Ježíšova církev. Uvedu klíčovou událost, která rozhodným způsobem ovlivnila její budoucnost.

Také nějaký muž, jménem Ananiáš, a jeho manželka Safira prodali svůj pozemek. Ananiáš si však s vědomím své ženy dal nějaké peníze stranou, zbytek přinesl a položil apoštolům k nohám. Ale Petr mu řekl: „Ananiáši, proč satan ovládl tvé srdce, že jsi lhal Duchu svatému a dal stranou část peněz za to pole? Bylo tvé a mohl sis je přece ponechat; a když jsi je prodal, mohl sis s penězi naložit podle svého. Jak ses mohl odhodlat k tomuto činu? Nelhal jsi lidem, ale Bohu!“ Když to Ananiáš uslyšel, skácel se a byl mrtev; a na všechny, kteří to slyšeli, padla veliká bázeň. Mladší z bratří ho přikryli, vynesli a pohřbili. Asi po třech hodinách vstoupila jeho žena, netušíc, co se stalo. Petr se na ni obrátil: „Pověz mi, prodali jste to pole opravdu jen za tolik peněz?“ Ona řekla: „Ano, jen za tolik.“ Petr jí řekl: „Proč jste se smluvili a tak pokoušeli Ducha Páně? Hle, za dveřmi je slyšet kroky těch, kteří pochovali tvého muže; ti odnesou i tebe.“ A hned se skácela u jeho nohou a zemřela. Když ti mládenci vstoupili dovnitř, našli ji mrtvou. Vynesli ji a pohřbili k je-

**jímu muži. A veliká bázeň padla na celou církev
i na všechny, kteří o tom slyšeli. /Sk 5 1-11/**

Je zcela zřejmé, že Petr podlehl vlivu *Temnoty*. V momentě, kdy Ananiáš zapřel část peněz si Petr vůbec neuvědomil, že je konfrontován se svým vlastním a mnohem větším hříchem. Vždyť ne jednou, ale hned třikrát zapřel Ježíše. Vůbec si nepřipustil skutečnost, že způsobil Ananiášovu smrt. Dostal ještě jednu šanci. Mohl před Safirou padnout na kolena, prosit za odpuštění za smrt jejího muže. Ale on ji namísto toho zcela vědomě a chladnokrevně rovněž zabil. Vlivem této dvojnásobně vraždy, padla na celou církev bázeň a tou je poznamenána dodnes.

Tím ale taky skončil o vytvoření Ježíšovy církve se místo učedníků musel postarat Pavel.

Tím ukončím pojednání o životě ČLOVĚKA, ŽENY PRO ČLOVĚKA a prvních dvou SYNŮ ČLOVĚKA.

Počátečním podnětem mi byl text Mons. Petra Piřhy⁷, bývalého ministra školství České republiky. Počátkem června 2021, mne na internetu zaujal jeho Otevřený dopis. Analyzoval neutěšený stav naší současné společnosti a předkládá k úvaze tucet dílčích bodů. Stručně řečeno, jako by konstatoval, „Peklo je na dohled.“ Nemohl jsem z toho spát a přitom nikde žádná diskuze. Zapřisáhl jsem se, že pokud dokážu reagovat, dám mu to na vědomí.

Trvalo mi než jsem se k psaní odhodlal, ale myslím, že to vyšlo.

Nejde o výtrus mého intelektu, aby jej muselo chránit autorské právo. Žádné líbivé řeči, jimiž držitelé ceny Tempeltona či Nobelovy ceny míru namlouvají prostému lidu líbivé bludy o boji proti Zlu.

Naopak, jsou to fízlové a nevěstky, co na cestě do Božího království, mílovými kroky předcházejí plejádu renomovaných vobsíračů *úhelného kamene*. Takže tak.

Můžete mne proklínat a klidně i k čertu posílat.

Jen mi, prosím, neděkujte a ani nepište!

Přemýšlejte!

Jak jste si počítli?

Hrozný? Nikoli. Slabý!

Že Bedřich? Ne. Oldřich!

Old hřích.

Velmi starý hřích!

Lazar Lopata
Dolní Zálezly
01.04.2022
10.20 AM /CDET/

⁷ <https://echo24.cz/a/SfTtxt/obavam-seuplného-rozpadu-společnosti-pise-petr-pitha>